

Az én hősöm Te vagy!

Emma anyukája egy hős, mert nagyszerű anya és a legjobb tudós egyben. De még ő sem találta meg a gyógymódot a koronavírus ellen.

- Hogyan néz ki a koronavírus? - kérdezte Emma az anyukáját.
- Annyira kicsi, hogy nem láthatjuk. - mondta az anyukája. - De terjed tüsszentéssel, köhögéssel vagy amikor betegek által érintett tárgyakat fogunk. Akik megbetegszenek ettől a vírustól, gyakran lázasak és nehezen tudnak levegőt venni.
- Tehát nem tudunk megküzdeni vele, mert nem látjuk?- kérdezte Emma.
- Tudunk harcolni vele. Figyelni kell a biztonságra, hogy Te és minden ember biztonságban legyen ellene. A vírus sok emberre hatással van, befolyásolja egészségüket. A gyerekek különleges helyzetben vannak, ezért kell figyelned. Légy Te az én hősöm.

Emma feküdt az ágyában, de egyáltalán nem érezte magát úgy, mint egy hős. Dühös volt. Iskolába akart menni, találkozni a barátaival, de az iskolát bezárták. Meg akarta állítani a koronavírust, hogy ne tartsa rettegésben a világot.

- A hősöknek szuperhatalma van. - Gondolta magában, szemét lehunyva. - Mit tegyek?

Ekkor egy gyengéd, halk hangot hallott, ami a nevét suttogta.

- Ki van ott? - kérdezett vissza.
- Mi kell ahhoz, hogy hős legyél Emma? - kérdezte tőle a hang.
- El kell mondanom a világon minden gyermeknek, hogyan tudják megvédeni magukat és a körülöttük élőket.
- Hogyan? Mire lenne szükséged? - kérdezte a hang.
- Szükségem van arra, hogy tudjak repülni és nagy, erős hangom legyen. Ez talán segíthet.

A holdfényben akkor belépett egy csodálatos árnyék...

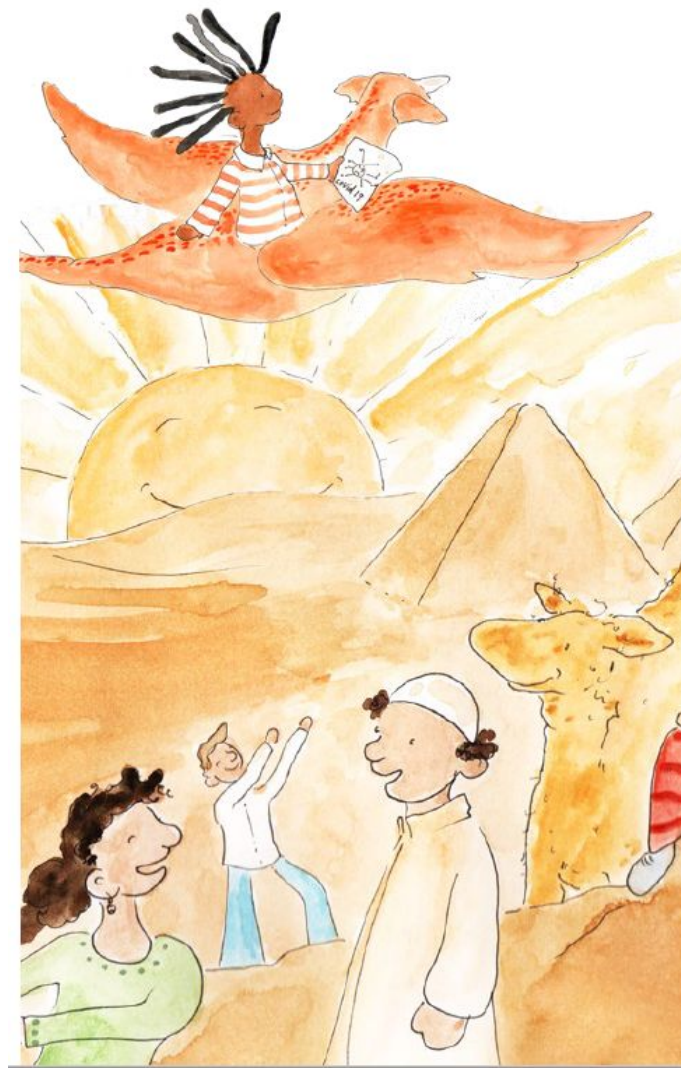
- Te mi vagy? - kérdezte Emma.
- Ario vagyok. - mondta.
- Még soha nem láttalak ezelőtt Ario. - mondta Emma.
- Nos, én egész idő alatt itt voltam. - mondta Ario. - A szívedben.
- Ha Te itt vagy velem, akkor... mindent el tudok mondani a gyerekeknek a világon, a koronavírusról. - mondta Emma. - Hős lehetek! De várj csak Ario, biztonságos most utaznunk?
- Csak velem Emma. - mondta Ario. - Semmi sem árthat nekünk, ha mi ketten együtt vagyunk.

Emma felpattant Ario hátára, majd kirepültek az ablakon és szárnyaltak az éjszakai égbolton keresztül. Repültek a csillagok felé, közben köszöntötték a fénylő éjszakai holdat.

Amikor pirkadni kezdett, egy sivatagi tájon szálltak le, ahol piramisok voltak. Ott gyerekek játszottak együtt. Örömmel üdvözölték Emmát és Ario-t.

- Sziasztok, én Dávid vagyok. - kiáltotta az egyik fiú. - Mi dolgotok erre? Sajnálom, hogy nem mehetünk hozzátok közelebb, de legalább egy méterre kell maradnunk Tőletek.
- Pont ezért jöttünk! - válaszolt vissza Emma. - Hogy elmondjuk, hogyan tudtok vigyázni egymásra, a barátaitokra, szomszédaitokra és családtagjaitokra.
- Mossunk kezet szappannal és vízzel! - mondta mosolyogva Dávid. - Tudjuk Emma. Zsebkendőbe köhögjünk, ha megbetegszünk. Otthon kell maradnunk, de nagyon nagy városban élünk, így nehéz. Ráadásul nem mindenki marad otthon.
- Van egy ötletem.- mondta Emma. - Az emberek nem láthatják a vírust, de bennünket igen! Gyere, ugorj fel a másik szárnyra, az egy méter távolságot tartva.

Ario az égen szárnyalt Emmával és Dáviddal. A város felett repültek, s onnan kiabálta hangosan Dávid:

- Menj, és mondd el a családnak, hogy maradjanak otthon. Így vagytok a legnagyobb biztonságban.

Az embereket lenyűgözte, amit láttak. Megértették, hogy haza kell menniük és otthon kell maradniuk.

Ario magasan repült az égen. Dávid örömeiben felkiáltott. Lejjebb, a felhők között észrevettek egy repülőgépet. Amikor a gépen utazók meglátták őket, megijedtek.

- Minden embernek otthon kell maradnia, nem szabad utazni. - mondta Dávid az utazóknak. - A határokat lezárják. Mindenki maradjon otthon, hogy vigyázzon magára és a szeretteire.
- Olyan sokan érzik, hogy valami megváltozott. - mondta Emma. Néha engem is megijeszt ez a nagy változás.
- Ijesztő lehet, amikor a dolgok megváltoznak Emma. - mondta Ario. - amikor én félek, akkor lassan lélegzem, és közben tüzet fújok ki. - Ario ekkor egy hatalmas lángot fújt ki. - Hogyan nyugodtok meg, amikor féltetek? - kérdezte Tőlük Ario.

- Szeretek olyan valakire gondolni, aki szeret engem és aki mellett biztonságban érzem magam. - mondta Emma.
- Én is így érzem, sokszor gondolok a nagyszüleimre. - mondta Dávid. - Nagyon hiányoznak, hiányzik, hogy nem ölelhetem meg őket, mert ezzel átadhatom nekik a vírust. Általában hétvégén meglátogattuk őket, de ezt most nem szabad, mert így vannak biztonságban.
- Fel szoktad hívni őket? - kérdezte Emma barátjától.
- Ó, igen! - mondta Dávid. - Elmesélem nekik, hogy mit csináltunk aznap otthon. Ettől én is és ők is jobban érzik magukat.
- Természetes, ha hiányoznak azok, akiket szeretünk, akik fontosak számunkra. - mondta Ario.- Megmutatja, hogy mennyire fontosak nekünk. Örülnétek neki, ha találkozónánk más hősökkel is? - kérdezte.
- Igen! - kiáltott fel egyszerre örömeiben Emma és Dávid.
- Nagyszerű! Van egy nagyon különleges barátom, Emma. - mondta Ario.

Ekkor leszálltak egy kis faluba. Egy lány a ház előtt szedett virágokat. Amikor meglátta Ario-t, a szárnyán utazó gyerekekkel, nagyon megörült.

- Ario! - kiáltott fel. -Úgy megölelnék, de egy méter távolságra kell maradnunk egymástól. Mit csináltok itt? - kérdezte.
- Érzem az ölelést, akkor is, ha mondd Lili. - válaszolt Ario. -Sokat számít, hogy szavakkal is mondd, ha tettekkel nem is lehet megtenni. Szerettem volna megmutatni a barátaimnak a te szuperhatalmat.
- Mi az én szuperhatalmam? - kérdezte Lili meglepődve?
- Amikor a családban valaki megbetegedett, te otthon maradtál és vigyáztál arra, hogy ne osszák meg mással a vírust.
- Igen, édesapám beteg és most itthon van, bent a házban, amíg meg nem gyógyul.

- De azért annyira nem rossz a helyzet, mert közben közösen főzünk, beszélgetünk, játszunk a testvéreimmel. És folytatjuk a tanulást is. Itthon maradni az elején furcsa volt, de most kezdem normálisan érezni magam.
- Ez nem mindig könnyű Lili. - mondta Ario. - Megtaláltad az módját, hogyan érezheted jól magad itthon a szeretteiddel. Ezért vagy igazi hős.
- Szoktál veszekedni a családdal? - kérdezte Dávid Lilitől.
- Néha veszekszünk egymással. Nagyobb türelemmel és megértéssel kell lennünk, ki kell tudni mondani, hogy sajnálom. Ettől ők is jobban érzik magukat. Szükségünk lehet egy kis időre, amikor egyedül vagyunk, és olyan dolgokkal foglalkozunk, amit szeretünk. Szeretek táncolni és énekelni. Néha felhívom a barátaimat.
- Vigyázz magadra és szeretteidre. - mondta Ario.
- Ario, mindenki egyformán lesz beteg? - kérdezte Emma.
- Ez egy jó kérdés Emma. Menjünk, pihenjünk egy kicsit, ott elmesélem. - mondta Ario.

Elbúcsúztak Lilitől és ismét útnak
indultak. A szigeten, ahol leszálltak,
meleg levegő fogadta őket.

Amikor földet értek, Ario leült, majd sóhajtott egy nagyot.

-Tudjátok, ez nagyon furcsa. Néhány ember megbetegszik és rosszul érzi magát, míg mások egyáltalán nem érzik betegnek magukat, pedig testükben van a vírus. Ezért kell odafigyelnünk egymásra, főleg az idős emberekre. Amikor félsz, és nem érzed magad biztonságban, segít, ha elképzelsz egy biztonságos helyet. Ezt megoszthatod a szeretteiddel is, mesélhetsz róla nekik vagy meghívhatod őket oda.

Ezután ismét tovarepültek.

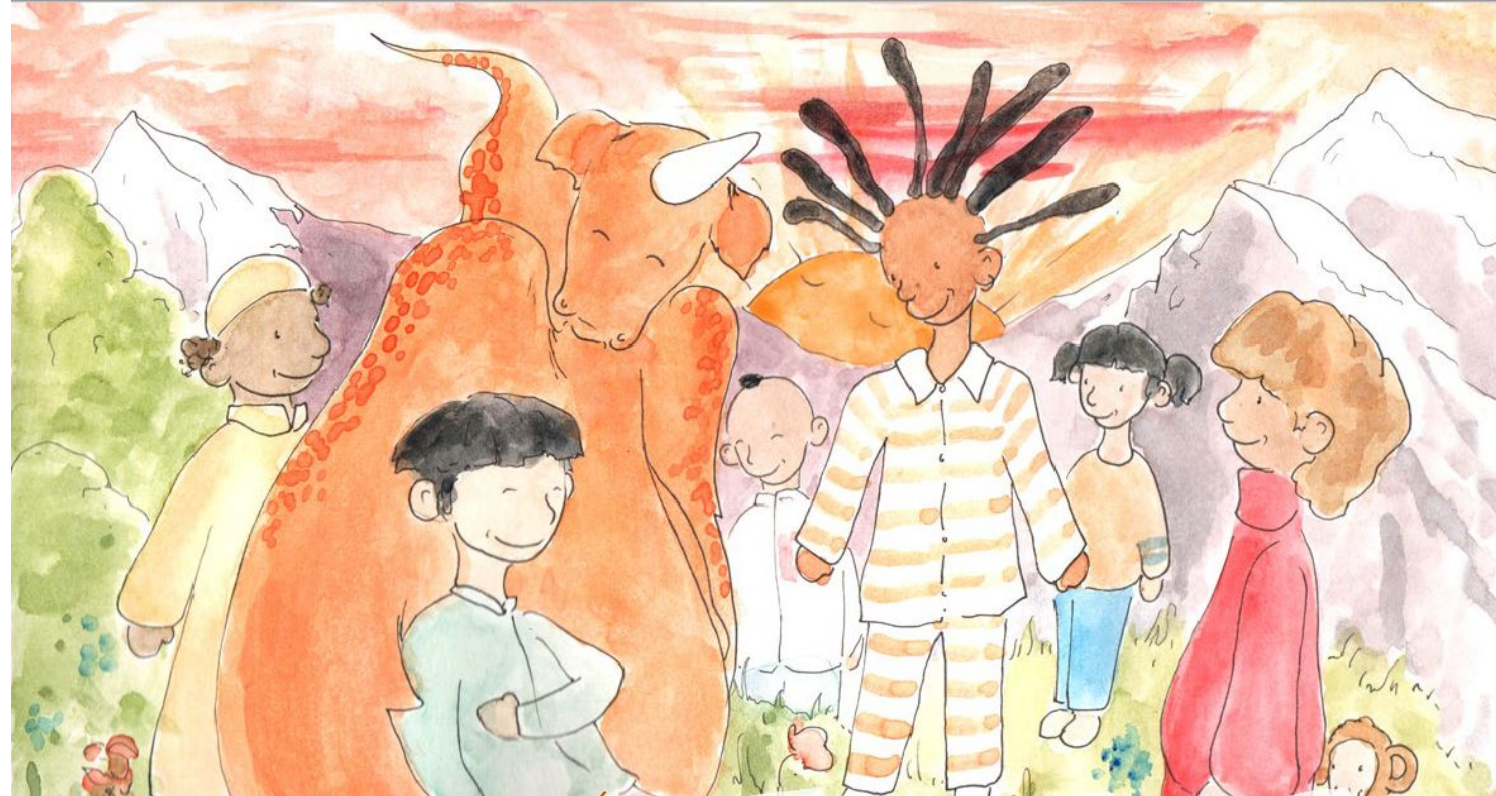
Ahogy repültek, egy olyan kisvárosban landolt Ario, ahol magas, hófödte hegycsúcsokat láttak. Néhány gyerek a patak mellett játszott.

-Ario! - kiáltott az egyikük és intett neki.

-Szervusz Klaudia. Elhoztam néhány barátomat, hogy találkozzanak olyan barátaimmal, akik megbetegedtek a koronavírus miatt, de már jobban vannak.

- Milyen volt?- kérdezte Dávid.

- Köhögtem és néha nagyon meleg volt a testem. Fáradt voltam és nem volt kedvem játszani néhány napig. Sokat aludtam, a családom vigyázott rám. A nagyszüleim kórházban voltak, ahol az orvosok és az ápolók segítettek nekik meggyógyulni. Néhány hét után rendbe jöttünk.

-Én Klaudia egy barátja vagyok. - monda egyikük. - Amikor beteg volt, nem játszhattunk együtt, de a barátságunk nem szakadt meg.

- Néha a legfontosabb, amit barátként tehetünk, hogy vigyázunk egymásra. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy távol kell lennünk egymástól. - mondta Ario.

- Meg tudjuk tenni ezeket a dolgokat egymásért. - mondta Dávid, miközben hazafelé repültek. Már ideje volt hazamenni. - Egy nap újból játszhatunk és találkozhatunk a barátainkkal.

Emma elbúcsúzott új barátjától. Szomorú volt, hogy hosszú ideig nem láthatják egymást, aztán eszébe jutott, amit Klaudia mondott. Az, hogy nem láthatják egymást, nem jelenti azt, hogy nem szeretik egymást. És ez melegséggel töltötte el a szívét.

Ario hazavitte Emmát, és megvárta, míg álomba szenderül.

- Megismételhetjük ezt holnap?- kérdezte Emma.
- Nem Emma, itt az ideje, hogy a családdal legyél. - mondta Ario. - Emlékezz a történetünkre. Most már tudod, hogy úgy tudsz vigyázni a szeretteidre, ha otthon maradsz és figyelsz a kézmosásra. Én mindig veled vagyok, amikor felkeresed a biztonságos helyet, ott találsz engem is.
- Te vagy a hősöm! - mondta Emma.
- Az én hősöm pedig Te vagy Emma, vigyázol mindenkire, aki körülötted van.- mondta Ario.

Emma elaludt, amikor másnap felébredt Ario már eltűnt. Ekkor elképzelte a biztonságos helyet, lerajzolta, ahol találkozhat vele.

Amikor találkozott anyukájával reggel, hozzászaladt és megölelte.

- Mindannyian segíthetünk az emberek biztonságán anya! Sok hős van közöttünk!
- Ó Emma, igazad van! Sokan figyelnek arra, hogy biztonságban legyenek a többiek. Orvosok, ápolók és mindenki, aki figyel másokra. Te vagy az én legnagyobb hősem!

Összeállította: Réfi Rita
iskolavédőnő
Forrás: www.who.int

